

Π Α Ν Δ Ω Ρ Α .

15 ΜΑΡΤΙΟΥ, 1859.

ΤΟΜΟΣ Θ'.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 216.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΧΩΡΟΓΡΑΦΙΑΣ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ.

ΑΝΕΓΓΩΝ μετά πλείστης περιεργείας τήν περί Ηπείρου αξιόλογον και αποδοταίαν χωρογραφικήν και ιστορικήν μελέτην τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Ἱκτρονομικῆς Κυρίου Ἀλεξίου Πάλη, δημοσιουθεῖται εἰς τοὺς ἀριθμοὺς 199 καὶ 200 τῆς *Πανδώρας*. Τοιαῦτα ἔργα γινόμενα ἄνευ ἐπιδείξεως καὶ ἐπι διασαφῆσαι ἢ ἀνακαλύψει τινὸς τῶν εἰσέτι ἀμφιβόλων ἢ κακωλυμένων Ἱππειρωτικῶν ἀρχαιοτήτων, τιμῶσι τὸν πραγματευόμενον, διότι θεωροῦνται παρά τοῖς εὐφρονούσιν ὡς γέννημα εὐγενοῦς καὶ ἀρχαιοφιλοῦς καρδιάς, καὶ ὡς ὄφειλῃ καὶ καθῆκον πατριωτισμοῦ καὶ ἐθνικοῦ ζήλου.

Τοιοῦτον θεωρῶν καὶ τὸν προμνησθέντα ἀξιέπαινον καὶ ἀγαθὸν ἀρχαιογράφον καὶ πατριώτην, καὶ εὐγνωμονῶν ὄχι μόνον δι' ὅσα φιλοφρόνως περὶ ἐμοῦ ἔγραψεν, ἀλλὰ καὶ δι' ὅσα λεπτομερῶς με ἐπικρίνει διὰ τὰς πραγματικὰς, τὰς τε δοκῶσας αὐτῷ ἐλπίψεις μου, διότι αἱ τοιαῦται ἀπαθείς ἐπικρίσεις τείνουσιν, ὡς εἶπομεν, πρὸς ἐθνικὸν σκοπὸν, ἐνόμισα καθῆκόν μου ἵνα συντόμως ἐθέσω διασταγμούς τινας καὶ παρατηρήσεις περὶ τοῦ Ἰνάχου, τοῦ Ἀμφιλοχικοῦ Ἀργεῦς καὶ τῆς Ἀμβρακίας, ἀναβάλλων

εἰς ἄλλην εὐκαιρίαν (α) τὴν ταπεινὴν συζήτησίν μου, καὶ πρὸς ὅσα οὐκ ἐπίσθην ἐπὶ τινῶν ἄλλων χωρογραφικῶν καὶ ιστορικῶν ζητημάτων τῆς μελέτης αὐτοῦ. Τοῦτο δὲ ποιῶν διακηρύττω ὅτι προτίθεμαι ἵνα διὰ τῶν παρατηρήσεών μου υποκεντήσω τὴν ἐμβρίθειαν τῶν ἐγκυφάντων εἰς τὴν ἀρχαιολογίαν, καὶ διασαλεύσω τοὺς διασταγμούς μου. « Αἰδοῦ σοφῶ, ἀφορμῆν, καὶ σοφώτερος ἔσται, » λέγει τὸ ἱερὸν ἐκεῖνο λόγιον.

Α'.

Ἀρχαιολογῶν περὶ τοῦ ποταμοῦ Ἰνάχου ὁ Κ. Πάλης, ἀποφαίνεται, ὅτι οἱ μὴ παραδεχόμενοι τὴν πόλιν Ἀμβρακίαν, κειμένην ὅπου ἡ νῦν Ἄρα, ἐπλανήθησαν ὡς ἐκ τοῦ περιωθέντος χωρίου Ἐκαταίου τοῦ Μιλησίου, ὅπερ ἔχει ὡς ἔπειτα' « Τὸν ἐν τοῖς » Ἀμφιλόχοις Ἰνάχον, ἐκ τοῦ Ἀλάμου βέροντα, ἐξ οὗ » καὶ ὁ Ἄλας βεῖ, ἕτερον εἶναι τοῦ Ἀργολικοῦ (Ἰνάχου). Ἐνομάσθη δὲ ὑπὸ Ἀμφιλόχου, τοῦ καὶ τὴν » πόλιν Ἄρα Ἀμφιλοχικὸν καλέσαντος. Τοῦτον » μὲν οὖν εἰς τὸν Ἄγγελλον ἐκβάλλειν, τὸν δὲ Ἄλαντα » εἰς Ἀπυλλωνίαν πρὸς τὴν ὄδον βεῖν. » (Παρά Στράβ. Βιβλ. ζ' κεφάλ. 6'.)

(α) Ὅταν οὕτω ἐκδίδεται σὺν Θεῷ διὰ τῆς ἐν Ἰακωνίαις συστηθεομένης τυπογραφίας πραγματικῆς τοῦ ὑπερφαινομένου, ὑποδεικνύουσα δι' ὅσων ἐκείνη πιστιῶν λόγων, τιμητικῶν καὶ ἐνδείξων τὴν ἐν τῇ μοναστηρίῳ « Πάτερων » τοῦ Ἱππειρωτικῶν τιμήματος τῶν Καπυνοχωρίων ὁμοῦ τοῦ Δαδωναίου χρηστέται. Ἐλπίζω δὲ ἔτι εἰ ἔραστοι τῆς ἀρχαιολογίας οὐ με θεωρήσει τολμητικῶν, πρὶν ἢ διαλεῖται τὴν πραγματικὴν μ.υ.

Ἄλλ' ὁ Στράβων τὸ χωρίον τοῦτο τοῦ Ἐκαταίου ἀντέταξεν ἐν μέρει εἰς τὰ περὶ τοῦ αὐτοῦ Ἰνάχου ὑπὸ τοῦ Σοφοκλέους λεχθέντα

Ῥαὶ γάρ (ὁ Ἰνάχος) ἀπ' ἄρας Πίνδου, Λάκμου τ' ἀπὸ Περραιῶν· εἰς Ἀμφιλόχου, κ' Ἀκαρνάνων· Μίσηται δ' ἴθασι τοῦ Ἀχελῷου, καὶ ὑποδᾶς ἐσθίν δ' εἰς Ἄργος διὰ κῆρα τεμένων, Ἴπκτι δὴμον τὸν Λυρκείου (Λυτῶν).

ὑποδείξας δὲ ὁ γεωγράφος ὡς μυθώδη τὴν ὑπὸ τοῦ Σοφοκλέους ἐξήγησεν περὶ τῆς εἰς τὸ Ἄργος τῆς Πελοποννήσου διὰ τοῦ Ἀχελῷου υποβιβάσεως τοῦ Ἰππειρωτικοῦ Ἰνάχου (Βιβλ. Η', κεφ. ζ'). καὶ ἀντικρούσας τὴν τοῦ Ἐκαταίου περὶ τῆς συγχωνεύσεως αὐτοῦ ἐν τῷ Ἀχελῷῳ, ἐπιφέρει ὡς βελτίονα τὸν Ἐφορον, γράφοντα· « Ἰνάχον τὸν διὰ τῆς (Ἀργείας) χώρας βέοντα « ποταμὸν εἰς τὸν κόλπον (τὸν Ἀμβρακικὸν) ἀπὸ τοῦ » κατὰ τὴν (ἐν Πελοποννήσῳ) Ἀργείαν προσαγορευ- » σαι (ὁ αὐτὸς Βιβλ. Ζ' κεφ. ζ'). Ἄλλ' ἐν τούτοις ἀ- » ποφαινόμενος καὶ αὐτὸς περὶ τοῦ Ἰνάχου περιγρά- » φει αὐτὸν οὕτω· « Περὶ δὲ τὴν ἀπὸ Κανδαυσίας » ὄδον (ὄρους ὀρίζοντος τὴν Ἰλλυρίαν ἐκ τῆς Μακε- » δονίας) αἰ τε λίμναι εἰσὶν αἱ περὶ Λιγυιδῶν . . . » καὶ ποταμοί, οἱ τε εἰς τὸν Ἴόνιον κόλπον ἐπι- » πτοντες, καὶ οἱ περὶ τὰ νοτιώτερα μέρη, ὅ τ' Ἰνα- » χος, καὶ ὁ Ῥατώδης, καὶ ὁ Ἀχελῷος καὶ ὁ Βύρνος... » ὁ μὲν (Ἰνάχος) εἰς τὸν κόλπον τὸν Ἀμβρακικὸν » ἐμβάλλων, ὁ δὲ (Ῥατώδης) εἰς τὸν Ἀχελῷον, αὐτὸς » δὲ ὁ Ἀχελῷος καὶ ὁ Βύρνος εἰς τὴν θάλασσαν, » ὁ μὲν τὴν Ἀκαρνανίαν, διεξιών (α), ὁ δὲ τὴν Λίτω- » λην (Στράβ. Βιβλ. Γ', κεφ. Α').

Ἐκ τῶν προεκτεθειμένων λοιπὸν δεικνύεται, ὅτι οὐ μόνον ὁ Ἐκαταῖος, ἀλλὰ καὶ ὁ Σοφοκλῆς καὶ ὁ Ἐφορος καὶ ὁ Στράβων αὐτὸς θεωροῦσι τὸν Ἰνάχον οὐ- » σιῶδη ποταμὸν, ὡς πηγάζοντα ἐκ τῶν μεσογιοτέρων ὀρέων τῶν ὀριζώντων τὴν Μακεδονίαν καὶ Θεσσαλίαν, ἐκ τῆς Ἰλλυρίας καὶ Ἰπείρου. Ὁ δὲ παρὰ τοῦ αὐτοῦ Στράβωνος περιγραφόμενος Ἀραχθός, εἰκάζεται ὅτι οὐκ ἔστιν ἄλλος ἢ ὁ Ἰνάχος, διότι τὰς πηγὰς τοῦ Ἀ- » ράχθου ἀναδιβάζει εἰς τὰ ὄρη Τύμφων καὶ Παρω- » ρίαν, ἀτινά ἀλλαγῶς αὐτὸς ὑπέστησε, ὅτι ἦσαν ἢ Πίνδος καὶ ὁ Λάκμος, ἐξ ὧν καὶ ὁ Λίος ἢ Ἄσως πηγάζει, καὶ ἐκ τούτου ἐξάγεται ὅτι Ἀραχθός (β) ἦν τὸ κοινότερον ἴσως καὶ τὸ ἀρχαιότερον ὄνομα τοῦ ποταμοῦ τῆς Ἄρτης, τὸ δὲ Ἰνάχος ἐπεδίδετο ὡς ἱστορικὴ ἀπομνημόνευσις, καὶ ὡς παρὰ τοῖς Ἀμ- » φιλόχοις ἐν χρῆσει μείναν.

Ταῦτα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἀπαντῶνται περὶ τῶν πηγῶν καὶ τῆς ἀξιολογότητος τοῦ Ἰνάχου, ἐν ὃ Ἰτί- » τος Λίβιος (Βιβ. ΑΒ κεφ. 22) ταυτίζει μετὰ τοῦ

(α) Ἀποφαινομένη διὰ τὸ Κ. Δ. Σμιλέως ἐν τοῖς Ἰππειρωτικοῖς αὐτοῦ (σελ. 24) ἀναφέρει τὸν Στράβωνα φράσσοντα, ὅτι α ὁ Ἰνάχος ἐμβάλλων εἰς τὸν Ἀχελῷον, ἢ ὁ ἀξιολογὸς οὗτος Ἰππειρωτικῆς ἀναδιβάσεως φρονεῖ ὅτι ἦν ὁ Ἰνάχος.

(β) Ἀπὸ τῆς τοῦ ποταμοῦ τῆς Ἄρτης οὐδὲ μνησθῆναι ἐπισημασται ὁ Θουκυδίδης, καὶ τοὶ πολλοὶ περὶ Ἀμβρακίας καὶ Ἀμφιλοχικοῦ Ἄργους ἐξιστοροῦν.

Ἀχελῷου, διότι ἀναφέρει ὅτι παρὰ τὸν Ἰνάχον πο- » ταμὸν ἔκειτο ἡ πόλις Στράτος, ὁ δὲ Μελέτιος τί- » θησιν αὐτὸν εἰς τὸν Λοῦρον ὀνομαζῶν τὸν ποτα- » μὸν τῆς Ἄρτης Ἀραχθόν, κατὰ Πτολεμαίου. Ἰσπερὶ δὲ ἐν τῷ Ἀμβρακικῷ κόλπῳ ἐμβάλλουσι δύο πο- » ταμοί, ὁ τοῦ Λοῦρου (γ) καὶ ὁ τῆς Ἄρτης, καὶ δύο ῥύακες, ὁ τοῦ Ἀργίλου, Κύραδος (δ) καλούμενος, καὶ ὁ τῆς Βλύχας, καὶ ἐπειδὴ ἐκ τοῦ προσδιορισ- » μού τοῦ Ἀργεῖου Ἰνάχου ἔπεται καὶ ὁ προσδιορισμὸς τῆς Ἀργείας χώρας, τῆς τε ὑμέρου Ἀμβρακικῆς, διὰ τοῦτο καὶ ἡ ἀσυμφωνία τῶν ἀπὸ τοῦ Μελετίου ἀπο- » φανθέντων περὶ τῆς θέσεως τῶν πόλεων Ἀμβρακίας καὶ Ἀμφιλοχικοῦ Ἄργους, ἔν τινες ὑποστηρίζοντες τὴν ἰδίαν γνώμην, ἠναγκάσθησαν δοῦναι ὄνομα καὶ τίτλον ποταμοῦ εἰς ῥύακας, καὶ μεταθῆναι χώρας ἀπὸ Ἀνατολῶν εἰς Δυσμᾶς καὶ ἀπὸ Ἄρκτου εἰς Μεσημβρίαν, ὡς ὁ Μελέτιος καὶ ὁ Πουκκίλι.

Β.

Ἀναγιγνώσκοντες τὰς ὀλίγας ἀπομνημονεύσεις τῶν ἀρχαίων ἐξάγομεν, ὅτι τὸ Ἀμφιλοχικὸν Ἄργος ἦν πόλις τῆς Ἀργείας, μέγιστη μετὰ τῆς Ἀμφιλοχίας, ἔχουσα ἰσχυροτάτους τοὺς οἰκίτορας, κειμένη τε ἐν τῷ Ἀμβρακικῷ κόλπῳ μετὰ τὴν Ἀμβρακίαν, κτί- » σμα τοῦ Ἀργεῖου Ἀμφιλόχου ἀπέχουσα ἑκατὸν ὀγ- » δοῦκοντα σταδίων τῆς Ἀμβρακίας, καὶ ἐπιθαλατ- » τία κατὰ τὸν Θουκυδίδην οὕσα.

Ἀπὸ τοῦ ἱστορικοῦ τούτου ὑποδεικνύοντος ὅτι ἐγγεινιάζε τῷ ὄρει τοῦ Θυάμου (Μακρυνόρους) ὄρη- » ται ὁ Κύριος Πάλης ἵνα θέσῃ ἀναδοιάστως τὴν πόλιν αὐτὴν κατὰ τὸ Ἀμφιλοχικὸν τμήμα, τὴν νῦν καλου- » μένην Βλύχαν. Κατὰ τῆς γνώμης λοιπὸν αὐτοῦ τε καὶ εἰ τιнос ἄλλου, θέλω ἀντιτάξαι τὰς ἰδίας ἐμοῦ παρατηρήσεις.

1) Οἱ Ἀμβρακιῶται, οἰθυσμένως πρὸ πολλοῦ δια- » κείμενοι πρὸς τοὺς Ἀμφιλόχους (δι' οὗς λόγους ὁ Θουκυδίδης ἐκτίθησιν), ὅτε ἐξεστράτευσαν κατὰ τοῦ Ἀμφιλοχικοῦ Ἄργους, κατέσχον τὰς Ὀλπας, χωρίον ὄχυρόν, ὅθεν ἐξώρμουν κατὰ τῆς πύλεως, φρου- » ρουμένης ὑπὸ τῶν Ἀργείων καὶ τινῶν Ἀκαρνά- » νων, ἐνῷ οἱ πλείστοι τούτων, ἐπὶ παρεμποδίσει τῶν ἐκ τοῦ Προσχίου ἐπερχομένων Πελοποννησίων (στρα- » τηγουμενων ὑπὸ τοῦ Εὐρυλόχου), κατείχον τὰς Κρή- » νας, θέσιν κειμένην βεβαίως ἐν στενωποῖς, ἐξ ἧς ἡ ἀπὸ Ἀμφιλοχίας πρὸς τὴν Ἀργείαν χώραν διάβασις δι' ὃ οἱ περὶ τὸν Εὐρύλοχον ἠναγκάσθησαν διελθεῖν τὴν Ἀκαρνανίαν βαινόντες παρὰ τὴν δεξιάν ὄχθην τοῦ Ἀχελῷου, καὶ εἰσελθόντες εἰς τὴν Ἀργείαν, χώ- » ραν οὐδετέραν καὶ κελίην αὐτοῖς (τεθειμένην ὑπὸ τοῦ Θουκυδίδου πρὸς Ν. τοῦ Ἀχελῷου), ἐπέβησαν τοῦ ὄρους Θυάμου, καὶ καταβάντες εἰς τὴν Ἀργείαν συν- » ἔμειξαν τοῖς Ἀμβρακιώταις ἐν ταῖς Ὀλπαῖς, ἀφ' οὗ

(γ) Ὁπωπίως καὶ ὁ Στράβων δὲν ἀνέφερε τὸν Κάρκινδρον ποτα- » μόν, ἕστις ἀναμφιβόλως οὐκ ἦν ἄλλος ἢ ὁ τοῦ Λοῦρου ἢ Ὁραροῦ, καὶ ὑπανίσταται περὶ αὐτοῦ ἐν ταῖς ἄλλαις α καὶ οἱ ἐπὶ τὰ νο- » τιώτερα μέρη (ἐκπίπτοντες ποταμοί).

(δ) Κύραδος ῥύαξ ἢ Ἐρηροποταμιακὸς ἐκβάλλων πρὸς Α. τῆς Κόρινθος καὶ πηγάζων ἀπὸ τοῦ Κομποτίου.

διήλθον μετὰ τῶν ἐν ταῖς Κρήναις καὶ τοῦ Ἀμ- » φιλοχικοῦ Ἄργους Ἀκαρνάνων· ἄρα αἱ Ὀλπαι ἔκειντο πρὸς Δ. τοῦ Ἀμφιλοχικοῦ Ἄργους.

2) Τὸ ὄρος τοῦ Θυάμου ἀρχόμενον ἐκ θέσεως ἀπε- » χούσης δύο περίπου ὄρας πρὸς Α. τῆς Βλύχας, καὶ παραλλήλως τῇ θαλαττίᾳ ἀκτῇ διευθυνόμενον, λή- » γει κατὰ τὴν θέσιν τοῦ Ἀνίου, τέσσαρας ὄρας πρὸς Α. τῆς Ἄρτης. Ἐπεται λοιπὸν τὸ νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι τὸ Ἀμφιλοχικὸν Ἄργος καὶ αἱ Ὀλπαι ἔκειντο πρὸς Δ. τοῦ Ἀνίου, ἐὰν διέβησαν κατὰ μῆκος τὸν Θυά- » μιν οἱ Πελοποννήσιοι, ἢ τοῦλάχιστον πρὸς Ν. αὐτοῦ, ἐὰν διέβησαν τὸ ὄρος αὐτὸ κατὰ πλάτος. Καὶ κα- » τὰ τὰς δύο περιπτώσεις ἐξάγεται ὅτι τὸ Ἀμφιλοχι- » κὸν Ἄργος ἀπέχετο πολὺ πρὸς Δ. τῆς πεδιάδος τῆς Βλύχας, καὶ διὰ τοῦτο ἐγνωμάτευσε ὁ Μελέτιος ὅτι αἱ Ὀλπαι ἦσαν τὸ νῦν Κομποτί, καὶ δυτικώτε- » ρον τούτου τὸ Ἀμφιλοχικὸν Ἄργος, ὅπου δηλ. ἡ Ἄρτα. Ὅτι δὲ αἱ Ὀλπαι ἔκειντο πρὸς Α. τοῦ Ἀμφι- » λοχικοῦ Ἄργους ὑπερφαινεται ἐκ τοῦ παρατιθεμέ- » νου Θουκυδίδου χωρίου· « Ἀπέστειλαν δὲ καὶ ἄγ- » γελον οἱ περὶ τὰς Ὀλπας Ἀμφρακιῶται εἰς τὴν » πόλιν (Ἀμβρακίαν) κελούσας σφίσι βοηθεῖν πνυ- » δημεῖ· δειδίτες, μὴ οἱ μετ' Εὐρυλόχου δύνωνται » διελθεῖν τοὺς (ἐν ταῖς Κρήναις) Ἀκαρνάνων καὶ » σφίσι· ἢ μονωθεῖσιν ἢ μάχῃ γένηται, ἢ ἀναχωρεῖν » βουλομένοι, οὐκ ἦ ἀσφαλές (Βιβλ. Γ', 105).

3) Ἀληθές ὅτι ὁ Θουκυδίδης ὑπανίσταται τὴν θέσιν τῶν Ὀλπῶν μὴ εἶσαν μεσόγειον, διότι ἀνα- » φέρει ὅτι ὁ τῶν Ἀθηναίων στόλος προσωρμίζετο ἐ- » κείσε ἐπὶ καταπέσει τῶν Πελοποννησίων, καθ' ὃν ὁ στρατηγὸς Δημοσθένης ἐμελλεν ἐπιτελεῖν· ἀλλὰ καὶ τούτου γινομένου δεκτοῦ, οἱ προεκτεθέντες λό- » γοι εἰσὶν ἱκανοὶ ἵνα πείσωσιν ἡμᾶς ὅτι τὸ Ἀμφιλο- » χικὸν Ἄργος ἔκειτο πρὸς Δ. τῆς Βλύχας.

4) Περὶ τῆς μαρτυρίας δὲ τοῦ Θουκυδίδου ὡς πρὸς τὴν ἐπιθαλαττίαν θέσιν τοῦ Ἀμφιλοχικοῦ Ἄρ- » γους, ἀντιτάττομεν τὴν ἐπομένην παρατήρησιν. Καθ' ἣ ἐξ αὐτοῦ τούτου καὶ ἄλλων βεβαιούμεθα, οἱ Ἀμ- » βρακιῶται πρὶν, καὶ ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέ- » μῳ, συγκατηρηθῆσαν μετὰ τῶν ναυτικῶν λαῶν τῆς Ἑλλάδος, ἐν ᾧ οἱ Ἀμφιλόχοι ὑπ' οὐδενὸς ἀνα- » φέρονται ὡς ναυτίβοι. Ἐὰν λοιπὸν ἡ πόλις αὐτῶν ὑπῆρχεν ἐπιθαλαττία, διὰ τί ἦσαν ἀμοίροι πλοίων οἱ Ἀμφιλόχοι; διὰ τί οἱ Ἀμβρακιῶται, δυνάμενοι διὰ τῆς ναυτικῆς αὐτῶν δυνάμεως καταπέσειν τὴν πόλιν τῶν ἔχθρων προσέκρουον καὶ ἀπετύγγανον εἰς ἐκπόρθησιν αὐτῶν; διότι οὐκ ἦν βεβαίως ἐπιθα- » λαττία. Τὴν παρατήρησιν καὶ τὸ συμπέρασμα ἡ- » μῶν ὑποσῶσθαι ὁ Θουκυδίδης αὐτὸς, ὅστις ἐξιστο- » ρῶν τὴν κατάσχεσιν τῶν Ὀλπῶν οὐδὲν περὶ πλοίων Ἀμβρακιωτικῶν ἀναφέρει, πρὸ τῆς εἰσελεύσεως τοῦ Ἀθηναίου στόλου ἐν τῷ κόλπῳ, διότι περιττὴ ἀ- » πέβαιναν ἢ ναυτικὴ ἐπιβόηθη τῶν Ἀμβρακιωτῶν μὴ οὕσης ἐπιθαλαττίας τῆς ἔχθρικῆς πόλεως, καὶ ὅτε ἐξίστῳρσε τὴν πρώτην κατὰ τῶν Ἀμφιλόχων ἐκστρατείαν τῶν Ἀμβρακιωτῶν καὶ Ἰππειρωτῶν, τὴν αὐτὴν σιγῇ ἐτήρησε φάσκων· « Ἐλθόντες τε πρὸς » τὸ Ἄργος τῆς μὲν (Ἀργείας) χώρας ἐκράτουν

» τὴν δὲ πόλιν ὡς οὐκ ἐδύναντο ελεῖν προσβαλόντες » (διὰ μόνης τῆς ξηρᾶς) ἀπεχώρησαν ἐπ' οἴκου, καὶ » διελύθησαν κατὰ ἔθνη (Βιβλ. β', 68).

5) Περὶ δὲ τῆς Ἰδομένης, ἧτις ἐκ δύο λόφων, τοῦ μὲν μείζονος τοῦ δὲ ἐλάττονος συνέκειτο, εἰς ὃν οἱ Ἀμβρακιῶται πανδημεῖ ἐκστρατεύσαντες διενουκί- » ρευσαν ἵνα τὴν ἐπαύριον διευκολύνωσι τὴν ἀναχώρη- » σιν τῶν ἐν ταῖς Ὀλπαῖς ἀπομονωθέντων συμπολι- » τῶν, παραδεκτόν ὅτι ἔκειτο ἐπὶ τὸ μεσογειότερον τῆς Ἀργείας, ἀλλ' οὐχὶ καὶ πολλὰ μακρὰν τῆς Ἀμ- » βρακίας, καθότι οἱ Ἀμβρακιῶται τῆς ἐσθλαττίας ἀνοη- » σίας ἔργον ἐποίησαν, ἐὰν ἐγκατελιμπανον τὴν πόλιν αὐτῶν καὶ ἐξεστράτευον πανδημεῖ μακρὰν αὐτῆς, ἐν ᾧ ὁ Ἀθηναϊκὸς στόλος κατὰ τὴν χώραν αὐτῶν πα- » ριέπλεε καὶ ἐπωφθαλμίων οἱ Ἀθηναῖοι ἐπὶ τὸ κα- » τασχεῖν τὴν πόλιν αὐτῶν· καὶ προσέτι παραδεκτό- » ν ὅτι ἡ Ἰδομένη ἔκειτο καὶ οὐχὶ πολλὰ μακρὰν τῆς θαλάσσης, διότι οἱ αὐτόσε κατὰ τὴν ἀπροσδόκητον νυκτομαχίαν ἐπίθεσιν τῶν ἔχθρων προσθέντες καὶ διαπεφρογότες τὸν θάνατον, μὴ δυνάμενοι κατα- » φυγεῖν εἰς τὴν πόλιν τῆς Ἀμβρακίας, διότι προ- » κατέλαβον οἱ Ἀμφιλόχοι τὰς ὁδοὺς, ἀπευθύνοντο πρὸς τὰς θαλασσίας ἀκτὰς, ὅπου ἐώρων τὸν Ἀθη- » ναϊκὸν στόλον παραπλέοντα, προτιμῆσαντες γενέ- » σθαι αἰχμάλωτοι τῶν Ἀθηναίων παρὰ τὸ ὑποπεσεῖν εἰς τὴν διάκρισιν τῶν ἀσπόνδων ἔχθρων Ἀμφιλο- » χίων, καὶ διὰ τῆς τοιαύτης διεθύνσεως « ὀλίγοι ἀπὸ πολλῶν ἐσώθησαν εἰς τὴν πόλιν » (Θουκυδ. Βιβλ. 112).

6) Πρὸς δὲ τὴν μαρτυρίαν ὅτι σταδίων 480 ἀ- » πέχε τῆς Ἀμβρακίας τὸ Ἀμφιλοχικὸν Ἄργος οὐ προσεϊτέον, καθότι ὡς κατωτέρω βεβαιώσεται, ὁ Πολύβιος πρὸς ταῦτα οὐκ ἔστιν ἀκριβής. Τὸ ἀβέ- » σιμον δὲ τῆς τοιαύτης μαρτυρίας ἐξ αὐτοῦ τούτου τοῦ μαρτυροῦντος ἐπεμφαίνεται, διότι ἐνῷ προ- » διαρθεῖ τὸ μῆκος τοῦ κόλπου τριακασίων σταδίων ἀπὸ τοῦ στομίου, τὰ 3/5 τοῦ βίου ἀποφαινεταί ὅτι περιελάμβανε τὸ διάστημα τὸ χωρίον τὰς δύο πόλεις, ὥστε ἀφίξει διὰ τοῦ περιπέλου τῆς ἐν τῷ Ἀμβρακικῷ κόλπῳ Κασσωπίας τῆς τε Ἀμβρα- » κίας καὶ τῆς βορείου Ἀκαρνανικῆς ἀκτῆς 2/5 τοῦ βίου (α), ἐνῷ κατὰ τὸν Σκύλακα, τὸν τε Ψευδοδικαι- » αργον καὶ Ἀντωνίνον τὸν Λιβεράλιον μόνος ὁ περί- » πλους τῆς Ἀμβρακίας διέτρεχε περὶ τὰ 120 στάδια.

Μετὰ τὰς παρατηρήσεις ταύτας θαρροῦντως εἰκά- » ζω, ὅτι ἡ Ἀμφιλοχία χώρα ὤριζετο πρὸς ἑα, ἀπὸ τοῦ ὄρους Σπαρτοβουνίου (β) πρὸς βορρᾶν, ἀπὸ τῆς

(α) Προβαίνων δ' εἰς τὴν μεσόγειον ὁ κόλπος κατὰ μὲν τὸ πλά- » τος εἰς ἑκατὸν στάδια καίτοι κατὰ δὲ τὸ μῆκος ἀπὸ τοῦ πλάγους προσπίπτει περὶ τριακασία στάδια (Πολύβ. βιβλ. α', 63). Τού- » του δὲ τοῦ κόλπου τὸ μὲν στόμα καὶ τετρασταδίον μείζον, ὁ δὲ κύκλος καὶ τριακασίων σταδίων, κύλλινος δὲ πᾶς. (Στράβ. βιβλ. 2 κεφ. 7).

(β) Τὸ Σπαρτοβουνίον παραλλήλως τῇ θαλάσσει ἐκτεινόμενον καὶ διάστημα δύο περίπου ὄρων κατέχον, ἀρμεται ἀπὸ τοῦ Κάρκα- » σαροῦ, καὶ ὑπὸ τοῦ ὄρους αὐτοῦ, τὸν τε Θυάμου πρὸς Α. καίτοι περιοριζόμενον τὰ πεδινὰ μικρὸν τμήμα τῆς Βλύχας.

ἀνατροφής μας. Εἰς τὴν παιδικὴν μας ἡλικίαν ὀλίγη φροντίς καταβάλλεται εἰς ἀνάπτυξιν καὶ ἐνίσχυσιν τῆς κρίσεως, καὶ εἰς σπουδαίαν μόρφωσιν τῆς ψυχῆς μας. Ἡ πραγμασίαι λοιπὸν μένει ἀκκρόνιστος ὑπὸ τῆς κρίσεως, αἱ κεφαλαὶ κοφθαί, καὶ τοιουτοτρόπως αἱ ἐλαφροὶ μόνον ἀναγνώσεις, αἱ μυθιστορίαι, οἱ ἐξωτερικοὶ στολισμοί, αἱ διασκεδάσεις, οἱ χοροί, εἶναι τὰ ἀντικείμενα καὶ τῶν ἡμιλιῶν καὶ τῶν ἀεφείων μας. Διὰ τοῦτο ἐν κεντημένον ὑποκάμισον, ἢ μία στῆθουσα σπάθη, ἢ ἐν στενὸν καὶ εὐχρώματον χειρῶν κτον, ἢ ἐν μικρὸν καὶ στιλπνὸν ὑπόδημα ἀπρωσῆσαι τὸ μέλλον ὀλοκλήρου τοῦ βίου μας. Ὀλίγη δυστυχῶς ἐκ τῶν νεανίδων μας ἐννοοῦσιν ὅτι ἡ ἀληθὴς εὐτυχία ἐν πῶ κόσμῳ τοῦτω κρέμαται κυρίως ἀπὸ τὴν ὀρθὴν καὶ ἰσχυρὰν κρίσιν, καὶ ἀπὸ τὴν ἠθροσκειτικὴν καὶ ἡλικίαν ἀγωγὴν. Ὅσαι εὐτύχησαν νὰ ἔχωσι τὰ προτερήματα ταῦτα, εὐκόλως εὐχαριστοῦνται εἰς ἑαυτὰς καὶ εἰς τὴν φίλιαν καὶ συνάναστροφὴν ὀλίγων ἐκλεκτῶν, εὐκόλως δὲ ἐννοοῦσιν ὅτι ἡ πραγματικὴ εὐδαιμονία εὐρίσκειται ἐντὸς τῆς οἰκιακῆς ζωῆς, ὑπὸ τὴν σκιάν καὶ τὴν μοναξίαν, καὶ οὐχὶ εἰς τοὺς χοροὺς, τὰς διασκεδάσεις, τὰ θέατρα, τοὺς ἐπιδεικτικούς περιπάτους, τοὺς πολυτελεῖς καὶ ἀσέμνους στολισμοὺς καὶ τὰς λοιπὰς ματαιότητας. Γνωρίζω νέαν, συμπαθητικὴν σου ποτὲ, τὴν Κ. Α. . . ἥτις ἐν καὶ ἀνήκει εἰς ἀνωτάτην κοινωνικὴν τάξιν, ἀρέσκειται ὅμως εἰς τὴν ἡσυχίαν τοῦ ἀγροτικοῦ βίου, καὶ μὲγα μέρος τοῦ καιροῦ τῆς κατατρέπει εἰς ἰδιαιτέρους περιπάτους καὶ εἰς κήπους, ἐπιδομένη εἰς ἀναγνώσεις σπουδαίας καὶ ὠφελίμου. Οἱ γοεῖς καὶ ἀδελφοὶ τῆς εἶναι οἱ ἐπιστήθιοι αὐτῆς φίλοι. Ἡ οἰκιακὴ οἰκονομία, ἡ καθαρότης, ἡ τάξις, τὰ οἰκιακὰ ἐργάματα, καὶ ἡ καλλιέργεια τῶν ὠραίων ἀνθέων τὴν ἐπασχολοῦσι κατὰ τὸ πλεῖστον μέρος τῆς ἡμέρας. Καὶ μὲν ὑπάγει ἐνίοτε μετὰ τῶν γονέων τῆς καὶ εἰς συναναστροφάς, ἀλλὰ κομψῶς καὶ ἀπλούστατα ἐνδεδυμένη, καὶ φέρουσα μετ' ἑαυτῆς τὸν ὠραιότερον τῶν γυναικείων στολισμῶν, ἦτοι τὴν σεμνότητά. Ἐπιστρέφουσα δὲ εὐρίσκει ἐπὶ ἡδονικωτέρῃ τὴν ἡσυχίαν τοῦ οἰκιακοῦ βίου τῆς. Τοιουτοτρόπως καὶ αὐτὴ εἶναι ἀληθῶς εὐτυχῆς, καὶ οἱ γονεῖς τῆς τὴν λατρεύουσι, καὶ οἱ ἀδελφοὶ τῆς τὴν ἀγαπῶσι καὶ τὴν τιμῶσι, καὶ πάντες οἱ φρόνιμοι, οἱ γνωρίζοντες αὐτὴν, εὐλαριῶδες τὴν θαυμάζουσι καὶ τὴν ἐπαινοῦσι. Πόσον διαφέρει αὐτῆς ἡ γνώστη σου Κ. Ν. . . ἥτις πρὸ ἐνός ἢ δὲ ἔτους νομπευθεῖσα, μεταχειρίζεται τὸν σύζυγόν τῆς ὡς ὑπηρετὴν, θεωρεῖ δὲ τὴν οἰκονομίαν καὶ τὴν οἰκιακὴν φροντίδα ἀνοικίους εἰς εὐπορον κυρίαν! φρονεῖ ἡ ταλαίπωρος ὅτι ἐντὸς τῆς οἰκογενείας τῆς δὲν ὑπάρχει ζωσα, θεωροῦσα ὡς ζῶν τῆς τοὺς στολισμοὺς, τὰ ὄχηματά, τὸ θέατρον, τοὺς χοροὺς καὶ τὰς διασκεδάσεις. Ἀκατάπαυστος εἶναι ἡ ἀνησυχία καὶ ἡ κίνησις τοῦ σώματος καὶ τοῦ νοῦς τῆς ποτὲ δὲν εἶναι εὐχαρισταμένη εἰς ἐν μέρος, ἐὰν ἄλλῳ ὑπάρχη περισσότερος κόσμος.

Μεγαλτέραν δὲ λύπην δοιμάζει ἐὰν δὲν παρευρεθῆ εἰς παράστασιν νέου μελοδράματος, ἢ ἐὰν ἐνδυμῆτι ἡ στολισμὸς δὲν ἐπέτυχε, παρὰ ἐὰν ἀσθε-

νήση ἢ ἀποθάνῃ τὸ νεογέννητον τέκνον τῆς. Ταλαίπωρον τέκνον! ὅποια ἀνατροφή τὸ περιμένει! Τὴν ἤκουσα νὰ ὀνομάζῃ ἀνόητον, βάνυσον καὶ ἀπολίτευτον νέαν τινα, μόνον καὶ μόνον διότι εἶναι σεμνή, σύννους καὶ ὀλιγόλογος.

Καὶ ὅμως εἶμαι βεβαία, φιλάτη μου, ὅτι ἐντὸς ὀλίγου ἤθελε σωφρονισθῆ καὶ μεταβάλλει φρονήματα καὶ τρόπον ζωῆς, ἐν ἧτο δυνατὸν ἢ ἀκούσῃ ὅσα βπισθὲν τῆς καθήμεραν ψάλλουσιν οἱ θαυμασταὶ καὶ οἱ κόλακες αὐτῆς.

Ἴδου, ἀγαπητῆ μου, τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐλαφροῦς καὶ ἀπεριζέπτου ἀνατροφῆς. Θεωρῶ περιττὸν νὰ σὲ συστήσω νὰ προσέχῃς τὸν ἑαυτὸν σου, μὴ περιπέσῃς καὶ σὺ εἰς τοιαῦτα, παρασυρομένη ὑπὸ τοῦ συμμοῦ. Ἰξάκολούθει ἀδιακόπως τὰς ὠφελίμους, τὰς τερπνὰς καὶ τὰς οἰκιακὰς ἀσχολίας σου.

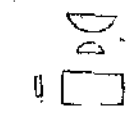
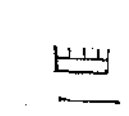
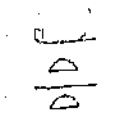
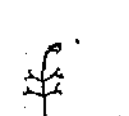

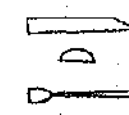
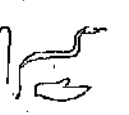
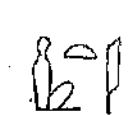

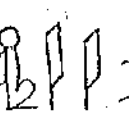
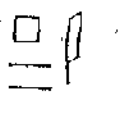

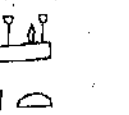

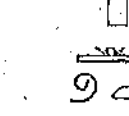

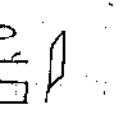

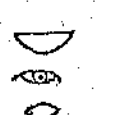
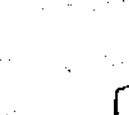

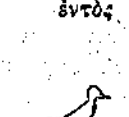
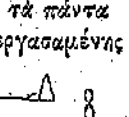
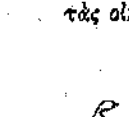
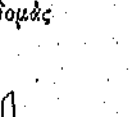
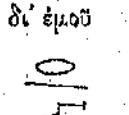
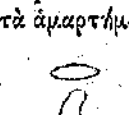
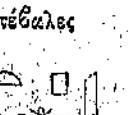
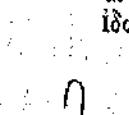

Οὗτω δὲ φρομένη καὶ σὺ θέλεις ἀπολαμβάνει πάντοτε τὰς ἀληθείας τοῦ βίου ἡδονάς, καὶ οἱ περιστοιχίζοντές σε θέλουσι σὲ τιμῆ, ἐνῶ θέλεις προξενεῖ καὶ ἀόρητον εὐχαριστήσιν εἰς τὴν θείαν σου.

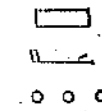
E . . .

ΠΡΟΓΡΑΦΙΚΑ.

Ἡ ἐν τῷ φύλλῳ ΣΘ' τῆς Παρῶρας τοῦ Δεκεμβρίου 1858 δημοσιευθεῖσα ἱερογλυφικὴ ἐπιγραφή δὲν ἦτο ὠρισμένη εἰς τύπων, ἀλλ' ἐδόθη παρ' ἐμοῦ εἰς ἐνθύμησιν τῷ φίλῳ μου Κυρίῳ Χ****. Ἄν ἐγνώριζον ὅτι ἤθελε ἀξιοθῆ τῆς τιμῆς νὰ καταχωρισθῆ εἰς περιοδικὸν σύγγραμμα, ἤθελον ἐπιθεωρήσει τὴν μετάφρασιν, κ' ἐπιφέρει μικρὰς τινας βελτιώσεις.

Ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος ἐπιγραφή, καθὼς καὶ ἡ ἑτέρα τῆς ὁποίας μετάφρασιν σὰς πέμπω σήμερον, εἶναι ἐγγεγραμμένα ἐπὶ ἀγαλλματίων ἐκ ξύλου συκομωρέας, εὐρεθέντων ἐντὸς τάφου. Οἱ τάφοι τῶν ἀρχαίων Αἴγυπτίων ἐκκλῶντο ἢ ἐνεσκήπτοντο εἰς τοὺς βράχους καὶ τὰς πέτρας, συγκείμενοι ἀπὸ διαφόρων κοιτῶνας, δι' ἐξόδων καὶ ἐπὶ ζωῆς ἐπὶ ἐκείνων, αἵτινες ποτὲ ἤθελον ἀναπαυθῆ ἐκεῖ ἐντὸς δὲ τῶν ἀνωκοιτῶνων ὑπῆρχον καὶ ὑπόγειοι κρύπται πρὸς ἐναπόθεσιν τῶν νεκρῶν, ὅθεν καὶ ἡ φράσις: «καταθῆναι ἐν τῷ ὑπογαίῳ» ἐσήμαινεν «ἀποθνήσκειν.» Οἱ τοιοῦτοι τάφοι ἦσαν ἐνίοτε ἐκτεταμένοι, καὶ μάλιστα οἱ ἀνήκοντες εἰς πλουσίας οἰκογενείας, ὅταν οἱ οἰκογενεῖαι μακροβιοῦντες εἶχον τὸν καιρὸν νὰ δαπανήσῃσιν εἰς διακόσμησιν τῆς μελλούσης τῶν αἰωνίας κατοικίας μετὰ τὰ λαμπρότερα τῆς ζωγραφικῆς καὶ γλυπτικῆς ἔργα. Πόλλοι ἐκαλλώπιζον τὰς εἰσόδους τῶν τάφων μετὰ κήπους, εἰς τοὺς ὁποίους χεῖρες συγγενεῖαι ἢ φιλικαὶ ἐφύττειον ἀνθη, ποτιζόμενα ἀπὸ τὴν οὐδέποτε λείπουσαν ἐμπρόσθεν τῆς νεκροπόλεως ἱερὰν λίμνην, διὰ τῆς ὁποίας διέπλεον τὰ ἱερὰ καὶ νεκροπομπὰ ἀνάθη, φέροντα ἄλλοτε μετὰ τοὺς νεκροὺς ἄλλοτε δὲ προσφοράς καὶ ἀναθήματα. Ταῦτα πρὸς σφεσετέραν κατανόησιν τῆς προεκδοθείσης ἐπιγραφῆς καὶ τῆς ἀκολουθοῦ.

 neba-j - t ἡ οἰκοδέσποινα	 Amen Ἄμωνος	 ma δικαιοσύνη	 te Saten ἐν βασιλικῇ	 Soiz τοῦ ἐπιφανοῦς
 o ὁ	 zad - es αὐτὴ λέγει	 t - metaus ἡ ἀληθὴς καὶ δεδικαιωμένη	 mhj - t ἡ ἀγαπητῆ	
 art τῆς κατασκευασῆς	 or ὕπερ	 maj ἡγαπημένη	 Apn - on παρὰ τοῦ Ἄμωνος	 Shabati Σάβατις
 pe - nuter - her τοῦ τάφου	 hem ἐντὸς	 neb - i - iri τῆς τὰ πάντα καταργασμένης	 kot τὰς οἰκοδομὰς	
 amem - nai - t δι' ἐμοῦ	 pe - t - hui τὰ ἀμαρτήματα	 nak - het ἀπέβαλες	 aste ἰδοῦ	
 ran p - setep ὄνομα ἐκλεκτῶν	 roi τὸ εἰς ἐμέ	 aptu - k κρητότω σου	 ro - ger - t - as παρὰ τὴν εἰσοδὸν αὐτῆν	
 ros mhj - t αὐτῆς πρὸς βορρᾶν	 t - koi οἱ ἄγγοι	 ros roti παρ' αὐτῆς χλαζοῦσιν	 hau - nih - or τὴν ἡμέραν πᾶσαν	

en neshue
Ιερών ἄρτων.

or rehemu-t
τῶν διαπλεόντων

ne uobsh mer
ἀπαυγάζουσι γύρωθεν

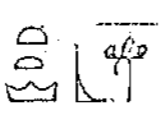
t-mou
τὰ ὕδατα

naí maku
ἐγὼ τὰ διατεταγμένα τελῶ

en pe amenti
πρὸς δυσμᾶς

en pe abti
ἐξ ἀνατολῶν

α Τοῦ ἐπιφανοῦς ἐν βασιλικῇ δικαιοσύνῃ Ἰμωνος ἡ οικοδόσποινα, ἡ ἀγαπητή, ἡ ἀληθὴς καὶ δεδαικωμένη λέγει· Ὡ Σάββατις, παρὰ τοῦ Ἰμωνος ἡγαπημένη! γίνονται δεήσεις καὶ γίνονται κηρύγματα διὰ τὴν ποιήσαντας οἰκοδομᾶς, τὴν τὰ πάντα κατεργασαμένην τὴν ὑπάρχουσαν ἐντὸς τοῦ τάφου. Ἴδού ὅτι ἀπέβαλες τὰ ἀμαρτήματα δι' ἐμοῦ· πλῆσιον τῆς εἰσόδου αὐτῆς κηρύττω σου τὸ εἰς ἐμέ ἐκλεκτὸν ὄνομα τὴν ἡμέραν πᾶσαν· παρ' αὐτῆ (τῆ εἰσόδῳ) χλοάζουσι οἱ ἄγροι, καὶ πρὸς βορρᾶν αὐτῆς τὰ ὕδατα ἀπαυγάζουσι γύρωθεν τῶν διαπλεόντων Ιερῶν ἄρτων ἐξ ἀνατολῶν πρὸς δυσμᾶς. — Ἐγὼ τελῶ τὰ διατεταγμένα ν'.

Ἡ δὲ προεκδοθεῖσα ἐπιγραφή πρέπει νὰ διορθωθῆ ὡς ἀκολούθως·

α Ὡ Σάββατις! Κήρυγμα ἵνα εἴη κηρυττόμενος ὁ λόγος τῆς ἀληθείας, τῆς βασιλικῆς δικαιοσύνης. Τοῦ Ἰμωνος ἡ ἀγαπητή ἡ ἀληθὴς καὶ δεδαικωμένη, ἡ ἐν τῷ τάφῳ, ἐν τῷ συντελεσθῆναι τὰς οἰκοδομᾶς παρ' ἐμοῦ παρὰ τὴν εἰσόδον ἐτέθη αὐτοῦ· Ἴδού ἀπεμάκρυνεν αὐτὸς τὰ ἀμαρτήματά μου· παρ' αὐτῆ (τῆ εἰσόδῳ) σπεύρουσι οἱ ἄγροι τῆς γῆς· αὐτῆς πρὸς βορρᾶν τὰ ὕδατα λαμπυρίζουσι μετὰ τοῦ διαπλεόντος σκάφους τῶν Ιερῶν ἄρτων, ἐξ ἀνατολῶν πρὸς δυσμᾶς. Ἐγὼ τελῶ τὰ διατεταγμένα. »

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὴν 27 Ἰανουαρίου 1889.

ΝΕΡΟΥΤΣΟΣ.

Ἡ ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΡΩΣΣΙΑ.

Α'. Ἡ Πετρούπολις καὶ οἱ κάτοικοί της.

Ἡ Πετρούπολις εἶναι μὲν πόλις ὠραία, ἀλλὰ πόλις τῆς χθὲς, ἀνευ ἀρχαιοτήτων, παραδόσεων, καὶ ἀναμνήσεων· εἶδος πόλεως ὀψίμου, περιβεβλημένης

μὲν στολὴν πλουσίαν, ἀλλ' ἀνευ χάριτος, ἀνευ ποιήσεως. Πρὸς τὴν Εὐρώπην, ἡ Πετρούπολις εἶναι ἡ ὄβρα τῆς Ρωσσίας, οὐδὲν ὅμοιος αὐτῆ ἡ Ρωσσία. Ὁ πρῶτον ἐπισκεπτόμενος τὴν μεγάλην ταύτην τῆς Ῥωσικῆς Αὐτοκρατορίας πρωτεύουσαν, μένει ἐκθαμβος διὰ τὴν εὐθυγραμμίαν, τὸ μέγεθος τῶν οἰκιῶν καὶ τὴν ὠραιότητα τῶν ὁδῶν τῆς· καὶ τρώντι ὅλοι σχεδὸν αἱ ὁδοὶ τὸσον πλάτος ἔχουσι καὶ τὸσον μήκος καὶ τὸσον εὐθύτητα, ὥστε τὰς ὀνόμασαν ἀπόψεις (perspectives) ἀντὶ ὁδῶν. Ἡ Πετρούπολις κατέχει τόπον ὅσον τὸ Λονδίον ἢ οἱ Παρίσιοι, καὶ ἦμος ὁ πληθυσμὸς τις δὲν ὑπερβαίνει τὰς 350, 000 κατοίκων, ἐξ ὧν 36, 000 ξένοι. Παράδοξον δὲ εἶναι ὅτι, μετὰ τῶν αὐτοχθόνων, οἱ ἄνδρες ἀριθμοῦνται διπλάσιοι τῶν γυναικῶν· τοῦτο δὲ προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι πρῶτον, ἡ γενικὴ ἀπαριθμησις συμπεριλαμβάνει τὸν στρατὸν, καὶ δεύτερον, διότι οἱ ὑπάλληλοι τῶν δημοσίων γραφείων καὶ οἱ ἐργάται τῶν ἐργοστασίων εἶναι σχεδὸν ἄγαμοι. Συμπεραίνει τις ἐκ τούτου ὅτι 500, 000 κατοίκων δισπαρμέναι εἰς διάστημα τὸσον εὐρὺ, ἐν τῷ μέσῳ τῶν πλατυτάτων ἐκείνων ἀγχιῶν καὶ τῶν ἀπεράντων πλατειῶν, γίνονται σχεδὸν ἀφανεῖς, καὶ ὡς ἐκ τῆς ἀραιότητος τῶν διαβατῶν ἢ εὐθείᾳ γραμμῇ καὶ ἡ ἀπόστασις παριστῶνται πολὺ πλέον μοιότονοι παρ' ὅσον εἶνε. Εἰς τὰς πόλεις τὰς ἐπὶ τοιούτων σχεδίων φροδομημένας, ἡ φαντασία καὶ ἡ βρασις δὲν ἀπολαύουσι τῆς ἐκ τῶν ἀπρόοπτων ἀντικειμένων τέρψεως· δι' ἐνὸς καὶ μόνου βλέμματος παρατηρεῖ τις ἐνώπιόν του τὰ πάντα· καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι τὸ ὁμοίμορφον αὐτῶν ἔχει μεγαλοπρέπειαν ἥτις κατ' ἀρχὰς ἐθαμβοῖ τὸν ὀφθαλμὸν, ἀλλ' ἔπειτα τὸν βαρύνει, δὲν τὸν τέρπει πλέον. Τὸ Ταυρίνον εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ τὸ Βερολίνον εἰς τὴν Γερμανίαν, καὶ ποὶ ἔχοντα τὰς ὁδοὺς κατ' εὐθείαν γραμμὴν καὶ ἐκεῖνα, εὐμοιροῦσιν ὅμοιος ἄλλον τέρψαν· ὅταν ἡ Πετρούπολις ἐκταθῆ εἰς πλέον, πάντως θέλει κατασταθῆ ἥττον ὠραία· διότι ἡ ἔκτασις αὐξάνει τὴν ἐρημίαν, ἐκτὸς εἰς προνομιοῦχους τίγας συνουκίας ὅπου συγχάζουσιν οἱ περιφανέστεροι

κατὰ τινὰς ὥρας τῆς ἡμέρας, ἢ καὶ εἰς ὥρας τινὰς τοῦ ἐνιαυτοῦ, ὅτε γίνονται πανηγύρεις παρέχουσαι εἰς τὰς ἐρήμους ταύτας ζωὴν καὶ κίνησιν.

Τοιαῦτα πανηγύρια εἶναι ἡ τελομένη εἰς τὴν Σενναίαν, μεγάλην πλατείαν ἧπου συνήθως ὑπάρχει ἡ ἀγορὰ τῶν ἐδώδιμων. Τίς ἀγνοεῖ ὅτι οὐδεμία πόλις πορίζεται τὰ τροφίμα τάσον μακρόθεν ὅσον ἡ Πετρούπολις; Πολλάκις βλέπεις ἐπὶ τῆς αὐτῆς τραπέζης τὸν ἰχθὺν τοῦ ποταμοῦ Βόλγα, τὸν μόσχον τοῦ Ἀρχαγγέλου, τὸ πρόβατον τοῦ Ἀστραχανίου, τὸν θῶν τῆς Οὐκραίνης, τὸν φασιανὸν τῆς Ποσιμίας καὶ τῆς Οὐγγρίας. Τὰ Χριστούγεννα μάλιστα ἡ Σενναία παριστᾷ θέαμα οὐδαμοῦ ἀλλαγῆ ἐν Εὐρώπῃ ἀπαντῶμενον· ἡ πλατεία γέμει ἐκλήθρων ἐρχομένων ἀπὸ τὰ ἀπώτατα μέρη τῆς αὐτοκρατορίας· τὰ ἐκλήθρα ταῦτα εἶνε ἄλλα τροφοπωλεῖα· πλὴν ποίου εἶδους ἐδώδιμα φέρουσι; χοίρους, πρόβατα, μόσχους, τὰ ὅποια ἔχουσιν ἐκδαρμένα, καὶ ὡς εἶνε ἐσκληρυνμένα ὑπὸ τοῦ παγετοῦ, τὰ ἀναστηλόνουσι ἐνώπιον τῶν ἀγοραστῶν ἔθλια ὡς ἂν τοὺς προσεκέλων ταῦτα νὰ λύσασιν τὰ βαλάντιον. Ἐκ τούτου καὶ σθηναὶ γελιοιδέσονται· οὗτος μὲν, ἐκ τῶν μάλλον εὐπόρων, ἠγόρασε χοῖρον καὶ μὴ εἶδος πῶς ἄλλως νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὸν οἶκόν του, τὸν καθίζει ἐντὸς τοῦ ἐκλήθρου πλησίον τοῦ θρῆβιον, καὶ διὰ νὰ μὴ πέσῃ τὸν κρατεῖ σχεδὸν εἰς τὰς ἀγκάλας του· ἄλλος δὲ, ὑπάλληλος, καθήμενος ἐντὸς κοσπίου ὀχήματος πλησίον τῆς γυναικὸς του, φέρει ὄπισθεν ἐπὶ τῆς θέσεως τοῦ ὑπηρετοῦ τρισμέγιστον μόσχον. Καὶ οἱ διαβάται γελῶσι καὶ τὰ παιδιὰ τρέχουσι κατόπι τῶν ἀγοραστῶν κραυγάζοντα αὐρά.»

Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀποκρίῃ ἡ μεγάλη πλατεία τοῦ Ἰσακ καλύπτεται ὑπὸ Ρωσικῶν βουνῶν, ἀγροτικῶν ξυλίνων ὑσάτρων, σκηνῶν ὅπου ἐκτίθενται ζῶα ἄγρια, καὶ παραπηγμάτων πάντος εἶδους καὶ παντὸς χρώματος, ὅπου ἐκτελοῦνται διάφορα παίγνια, ὡς εἰς τὰ Ἰλισία πεδία τῶν Παρισίων κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἐθνικῶν ἑορτῶν ταύτας δὲ τὰς διασκεδάσεις ἢ πόλις ὅλη καὶ ἡ αὐτὴ ἐρχόμενα ἐπισκέπτονται χαρμωσύνως τὰς ὀνομάζουσι δὲ κατσέλιας. Τὰ ἐκλήθρα, πλουσίως ἐξουγμένα, παύσιν ὡς ἀστραπὴ ἐπὶ τῆς ἡμέρας χιόνος, αἱ ὠραῖαι μὴλωται στίλβουσιν ὑπὸ τὸν ἥλιον, οἱ κωνοφόροι ἔμποροι ἐνδύονται ὠραιοτάτους κἀνδεις, οἱ μουσικκοὶ νέαν σισύραν (προδοσάθδεσμα), καὶ πάντες ἐν γένει οἱ κάτοικοι μικροὶ καὶ μεγάλοι, τιμῶσιν ἐν θριάμβῳ τὰς κατσέλιας.

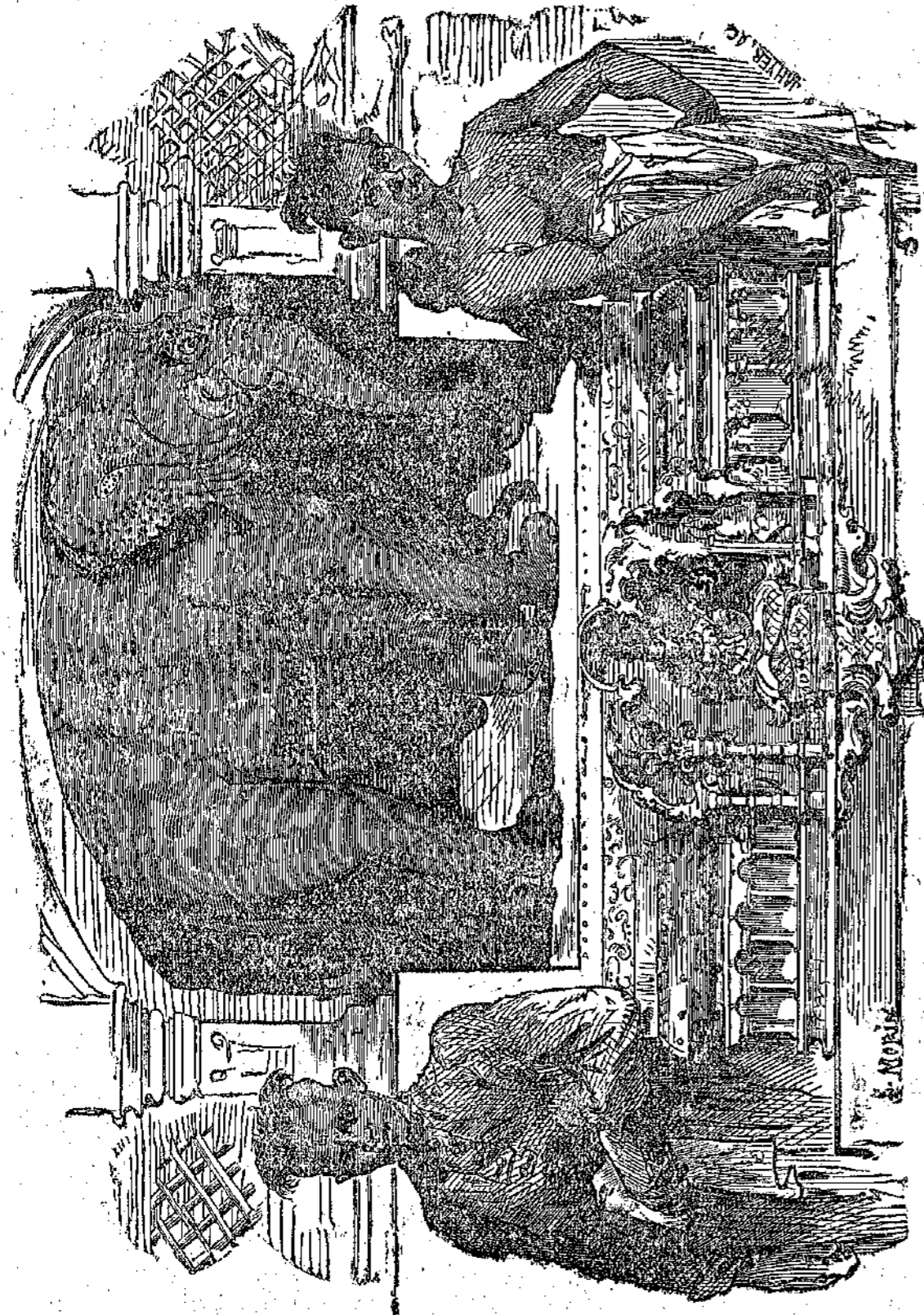
Ὅζ ἥττον περίεργον εἶνε καὶ τὸ κατὰ τὴν πρῶτην διάλυσιν τῶν πάγων τοῦ ποταμοῦ Νέβα ἔθιμον. Καθ' ὅλον τὸ ἦμισυ τοῦ ἔτους ἡ νηρὸς τοῦ Νέβα διαμένει διὰ τοῦ παγετώδους αὐτῆς μανθῆς κεκαλυμμένη, καὶ μόνον περὶ τὸν Ἀπρίλιον μεσοῦντα τὰ ὕδατα λαμβάνουσι τὴν ἀπαιτουμένην θερμότητα καὶ ἰσχύον, ὅπως θρῆσσωσι τὰ τεῖχη τῆς χειμερινῆς φυλακῆς τῶν τὴν ὥραν ταύτην ἀναμένουσι πάντες μετὰ μεγάλῃς ἀνυπομονησίας, καὶ ἄμα οἱ πάγοι διαχωρισθέντες ἀρχίσουσι νὰ κατέρχωνται πρὸς

τὴν θάλασσαν ἐπιτρέποντες εἰς μικρὸν ἀκᾶτιον νὰ πλεύσῃ ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ, κανονοβολισμοὶ ριπτόμενοι ἀπὸ τοῦ φρουρίου ἀναγγέλλουσι τὸ εὐτυχὲς τοῦτο συμβᾶν εἰς ὄλους τοὺς κατοίκους τῆς μητροπόλεως. Καὶ πάραυτα, οἰαδήποτε ὦρα καὶ ἂν τῆς τῆς ἡμέρας ἢ τῆς νυκτός, ὁ φρούραρχος ἐν μεγάλῃ στολῇ καὶ ὑπὸ τῶν ἐπιτελῶν του συνοδευόμενος, ἐπιβαίνει λέμβου λαμπροστολιστοῦ καὶ περιέρχεται εἰς τὰ ἀνάκτορα φέρων πρὸς τὸν αὐτοκράτορα, εἰς ὄνοματος τοῦ ἔαρος καὶ τῆς ποταμίου θεότητος, ὠραῖον ἐκ κρυστάλλου ποτήριον πλήρες ὕδατος τοῦ Νέβα, καὶ ἀναγγέλλει αὐτῷ ὅτι ἐξέλιπε μὲν ὁ χειμὼν, πλοῦσιμος δὲ κατέστη ὁ ποταμὸς· εἶτα δεικνύων διὰ τοῦ δακτύλου τὴν παρά τῆ προουμιάς λέμβον, παρουσιάζει τὸ κρυστάλλινον ποτήριον, καὶ ὁ αὐτοκράτωρ τὸ κενώνει εἰς ὑγίαν καὶ εὐτυχίαν τῆς μητροπόλεός του. Τὸ ὕδωρ δὲ τοῦτο εἶνε τὸ πολυτιμότερον τῶν πινόμενων καθ' ἅπασαν τὴν γῆν· διότι, κατ' ἀρχαίον ἔθος, ὁ αὐτοκράτωρ ἐπιστρέφει πλήρες χρυσοῦ τὸ ποτήριον ὅπῃ τῷ προσέφεραν πλήρες ὕδατος. Καὶ ἄλλοτε μὲν τὸ ἐπλήρουν μέχρι στεφάνης ἐκ χρυσοῦν νομισμάτων, ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ ποτήρια καθ' ἕκαστον ἔτος πῦξαν διαστάσεις, ὁ αὐτοκράτωρ βλέπων ὅτι ἠναγκάζετο νὰ πίνῃ μὲν μεγαλύτεραν ποσότητα ὕδατος, νὰ πληρῶν δὲ μεγαλύτεραν ποσότητα χρυσοῦ, ἀπεφάσισε νὰ διδῆ μόνον διακόσια δουκάτα, ἀμοιβὴν βεβαίως αὐτοκρατορικὴν ἀντὶ ποτήριου ὕδατος.

Γενικῶς οἱ Ῥῶσοι πολλοὺς ν' ἀναπνέουσιν ἀέρα εὐκράτερον ἢ τὸν τῆς ἀτμοσφαιρας τῶν· διὰ τοῦτο νῦν μὲν, ἔθνη τῆς ὑπερφηφάνιας ἐνεκα, ἀρνοῦνται ὅτι μακτίζει αὐτοὺς· ψῦχος ὑπὸ τὴν ἐξικοστήν μοῖραν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῶν· ὁ πατριωτισμὸς τῶν συνίσταται μάλιστα εἰς τὸ νὰ περιφρονῶνται εἰς τοὺς δρόμους τῆς Πετρούπολεως φέροντες ἕνα μόνον ἐπὶν ὀπίσθην, ὅταν τὸ θερμότερον καταβαίνει εἰκοσι βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδενικόν· ἄλλοτε δὲ πάλιν ὁμολογοῦσιν εὐκρινῶς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ μεταβῶσιν εἰς γλυκύτερα κλίματα· τί πρὸς αὐτοὺς ἂν εἰς τὴν Πετρούπολιν γίνεταὶ ὀλίγος πάγος! αὐτοὶ εἶνε ἀπλῶς ἐστρατοπεδευμένοι ἐπὶ τὰς ὄχθας τοῦ Νέβα, καὶ θγι παντοτεινοί.

Αἱ Ῥωσίδες εἶνε ἀσυγκρίτως ἀνώτεροι τῶν ἀνδρῶν· εἶνε ἀσπιτοπολὺ πεπαιδευμένοι, καὶ ἡ βουλία τῶν δὲν στερεῖται ἄλατος· δὲν ὑπάρχει ἡδονὴ γλυκύτερα τῆς ἡδονῆς τοῦ ν' ἀκούης ὠραῖαν πριγκίπισσαν μοσκοβίτιδα διηγουμένην τὰς διεξοδικὰς τῆς περιηγήσεις, ἢ τοὺς χοροὺς τῆς αὐτῆς, ἢ τὰς περιπετειὰς τοῦ βίου τῆς ὅλον τὸν καιρὸν καθ' ὃν διέτριψεν εἰς τὴν ἔξοχόν· μένει ἐκθαμβος ἐνεκα τῶν ἐκλεκτῶν λέξεων τὰς ὁποίας μεταχειρίζονται, καὶ τῶν ὀρθοτάτων παραλληλισμῶν τῆς. Καὶ τί φαιδρότης ἀβίαστος! καὶ τί ἀπλότης χαριεσσα! ἂν ὑπάρχωσιν εἰς τὴν Ῥωσσίαν νέες κατανοοῦντες τὸ πνεῦμα τοῦ πολιτισμοῦ, βεβαίως οἱ νέες οὗτοι εὐρίσκονται μετὰ τῶν γυναικῶν.

Πῶς λοιπὸν νὰ μὴ χρεώσῃ τις χάριν ἀπειρον εἰς

ΕΛΕΦΑΣ.

λατρικής περιπαθούς, ο ελέφας διότι κατά τας θρησκευτικὰς παραδόσεις των Σιαιών, δοξάζονταν την μεταμφύωσιν, αι ψυχαί των ανθρώπων, μεταβαλόντων εις τα μάλλον ή ήττον καθαρά ζωα κατά τον

βαθμόν της ιδίας αγνότητος. Καί επειδή ο ελέφας, εξαισέτως, δὲ ο λευκός, θεωρεῖται ὡς τὸ ἐντελέστατον των ζώων, ἀρα των δικαίων και των ἁγίων αι ψυχαί εις αὐτὸν μετακίζονται. Δοξάζουσι δὲ και

τοῦτο ὅτι ὁ θεὸς Βουδδὰς θέλει ποτε ἐνσαρκωθῆ γινόμενος λευκὸς ελέφας.

Διὰ τοῦτο, μάλιστα εἰδοποιηθέντες οἱ ἡγεμόνες ὅτι ἐγεννήθη ἢ ἐνεφανίσθη κατὰ τὴν ἐπικρατείαν αὐτῶν ελέφας, στέλλουσι καὶ μεταφέρουσιν αὐτὸν ἐν πομπῇ καὶ παρατάξει εἰς τὴν αὐλήν, δίδουσιν αὐτῷ ἀντὶ φαίνης καλάτιον, καὶ ἀντὶ ἐλαφανταγωγῶν ὀλόκληρον σπείρον βραχυμάνων.

Ὁ λευκὸς ελέφας ἀναδείκνυται οὕτω ἐνδοξὸν ὄν, εἰς ὃ ἐνόσω μὲν ζῆ ἀποδίδονται βασιλικά τιμὰ, μετὰ δὲ θάνατον ἀνεγείρονται καὶ μνημεῖα φέροντα τὴν εἰκόνα ἢ μάλλον τὸ ἀγαλμα αὐτοῦ, ποτὲ μὲν ἐκ λίθου, ἄλλοτε δὲ ἐκ μαρμαροῦ καὶ ἐνίοτε ἐκ πολυτιμοῦ μετάλλου.

Τοιοῦτον ἀγαλμα παρίστανει τὸ παρατιθέμενον ἐξυλογράφημα, ἔχον ἐκ δεξίων μὲν ἀπλοῦν κάτοικον τῆς Σιάμης, ἐξ ἀριστερῶν δὲ Μανδαρίνον.

ΛΥΧΝΙΑ.

Καὶ ἡ παρατιθέμενη λυχνία ἐξυλογραφήθη ἐκ των προπλασμάτων ἅτινα ἐστάλησαν ἐκ Νεαπόλεως, ὡς ἐγράψαμεν ἐν τοῖς φυλλαδίοις 106 καὶ 111.

ΔΙΑΘΟΡΑ.

ΑΡΙΘΜΟΣ 17. Ἄλλοτε ἐγράψαμεν ἐν τῇ Παγδάρα ὀλόκληρα διηγήματα δύο περὶ τῆς μαγευτικῆς δυνάμεως τοῦ ἀριθμοῦ 23. Σήμερον δὲ παρουσιάζεται μαγευτικωτέραν ἔχον δύναμιν ὁ ἀριθ. 17. Εἰς τοὺς Παρισίους ὑπάρχει κόμης τις Ῥωμαῖος Καναδίνος τὸ ὄνομα, εἰς τὸ ὄχημα τοῦ ὁποῖου εἶναι ἐζωγραφημένος ὁ ἀριθμὸς οὗτος καὶ ἰδοὺ διὰ τί.

Ὁ πατὴρ τοῦ κόμητος εἶχεν ἔλθει εἰς τὴν Ῥώμην 17 ἐτῶν ἔχων ἡλικίαν καὶ 17 πεντάρας εἰς τὸ βαλάντιον. Καὶ κατὰ πρῶτον μὲν ἐγένετο ὑπηρέτης κα φενεῖου, ἐπειτα δὲ παραγγελιῶν κομιστῆς κατὰ τὴν πόλιν, καὶ ἐπὶ τέλους τῶν ξένων ὁδηγός. Ἀποκτήσας 1700 τάλληρα, ἤνοιξε καφενεῖον, τὸ ὁποῖον ἐπόλησε μετὰ ταῦτα ἀντὶ 1700, καὶ ἤνοιξε ξενοδοχεῖον τὸ ὁποῖον διετήρησε 17 ἔτη. Γενόμενος ἀκολούθως σιτέμπορος, ἐπεχείρησε 17 ταξείδια εἰς τὴν ἀνατολήν, καὶ ἐπὶ 17 ἔτη κατεσκεύασε μεγάστην περιουσίαν, ὅθεν καὶ ἀπεχώρησεν εἰς Ὀδησσόν.

Ἐπειδὴ δὲ παρετήρησεν ἐξ ἀρχῆς τὴν δύναμιν τοῦ ἀριθ. 17, ἐφρόντισε νὰ ἐξυλοποιῆ ἀξίωσιν αὐτόν. Ἐπομένως καὶ τὰς κυριωτέρας ὑπόθεσις καὶ τὰ ταξείδια του ἐπεχείρηε τὴν 17 ἐκάστου μῆνος ἀπέκτισσε 17 πλοῖα, ἠγόρασε 17 οἰκίας κλ. Εἶχε δὲ τὴν πέποιθσιν ὅτι θὰ ἀποθάνῃ ὅταν ἔξῃ 17 ἐτῶν του φθάσων εἰς ἀριθμὸν 7. Καὶ ἀληθῶς ἀπέθανε πρὸ 18 μῆνων τὴν ἡμέραν αὐτὴν καθ' ἣν ἤρξατο τὸ 77 ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ἀφῆκε δὲ 17 ἑκατομμύρια

ΑΡΟΜΠΕΡ

ΛΥΧΝΙΑΣ

εἰς τὰ τρία τέκνα τοῦ ἐπειδὴ ἀφοῦ ἐκέρδησεν αὐτὰ ἐπροσπάθησε νὰ μὴ τι αὐξήσῃ μῆτε νὰ τὰ ἐλαττώσῃ. Ὁ πρωτότοκός του εἰς ἀγοράσας παρὰ τῆς Ῥω-

μαϊκής κυβερνήσεως τὸ δικαίωμα τῆς εὐγενείας, παρεδέρθη οὐκ ὀκνηθὲν περιέχον τὸν περιφρονητὸν ἀριθμὸν. Καὶ μνημόνεος τὸν πατέρα τοῦ ἡθελ ἐν Παισίοις ζητῶν γυναῖκα 17 ἐτῶν, ἐνυμφεύθη αὐτὴν τὴν 17 Δεκεμβρίου. Κατέλυσε δὲ μετὰ πολλὰς ἐρευνας εἰς οἰκίαν, εἰς τὰ Πλόσια πεδία, ἔχουσαν ἀριθμὸν 17, καὶ καθ' ἑβδομάδα καλεῖ εἰς τὴν τράπεζάν του 17 συνδαιτυμόνας.

ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΠΑΙΣΙΩΝ. Τὰ προάστια τῶν Παρισίων τὰ ὅποια σήμερον δὲν ἀποτελοῦσι μέρος τῆς πόλεως ταύτης, ἀπεφασίσθη νὰ συνενωθῶσι μετ' αὐτῆς, καταργουμένης πάσης τελωνικῆς ἢ ἄλλης διοικητικῆς διατάξεως διαχωρίζουσας μέχρι τοῦ νῦν αὐτά. Ὅθεν ἡ πόλις τῶν Παρισίων θέλει ἐκτείνεσθαι τοῦ λοιποῦ μέχρι τῶν ὄχυρωμάτων. Ἡ πόλις αὕτη ἔχει σήμερον ἐν ἑκατομμύριον καὶ 174,846 κατοίκων, προσλαμβάνουσα δὲ καὶ τὰς 354,189 τῶν προαστείων θέλει ἔχει πληθυσμὸν 1,525,505.

Ἦλθον τοῦ Λονδίνου, τὸ ὅποσον εἶναι πολυπληθέστερον, ὡς περιέχον δύο ἑκατομμύρια καὶ 400,000 κατοίκων, οὐδεμία πόλις τῆς Εὐρώπης εἶναι σήμερον μᾶλλον καταφικημένη τῶν Παρισίων διότι, ἡ μὲν Βιέννη ἔχει 475,000, ἡ δὲ Πετρούπολις 550,000, τὸ Βερολίον 430,000, ἡ Μεδρίτη 280,000, ἡ Αἰσαδόνα 284,000, ἡ Νεάπολις 480,000, ἡ Κωνσταντινούπολις 630,000 καὶ τὰ Μιδιάλινα 160,000.

ΚΡΙΝΟΛΙΝΑ. Ἡ Κρινολίνα, τῆς ὁποίας τὰ προτερήματα ἐξιστορήσαμεν κατὰ τὰ πρῶτα φυλλάδια τοῦ λήγοντος ἔτους τῆς Πανδώρας, ἔχει καὶ τὰ ἐκατὼμάτια τῆς. Σὺν μὲν ἀπὸ τοῦ καταποντισμοῦ τὰς πιστούσας εἰς τὴν θάλασσαν, καταφλέγεται ὁ-

μῶς καὶ καταφλέγει εὐκολώτερον ὡς ἀπτομένη συνελθὼς τοῦ πυρὸς ἐνεκα τῆς μεγάλης περιφερείας τῆς. Τί λοιπὸν νὰ γείνη; νὰ στερεθῶσι τὴν κρινολίαν αἱ ὠραιαὶ ἢ μᾶλλον αἱ ἀσχημοὶ, αἱ παχέαι ἢ μᾶλλον αἱ ἰσχυαί; βεβαίως ὄχι! Ἐνεκα τούτου καθυπεβλήθησαν διάφορα νομοσχέδια εἰς διόρθωσιν τῶν ἐλαίψεων. Ἐν τῶν νομοσχεδίων προτείνει νὰ τοποθετηθῇ εἰς πάντα προθάλαμον μεγάλη δεξαμενὴ ὕδατος, εἰς τὴν ὁποίαν νὰ καταβυθίζονται αἱ γυναικῆς ὁσάκις ἀνάπτει τὸ ἐνδυμᾶ των. Ἐν ἄλλο, τελειοποιεῖ τὴν ἐφεύρεσιν ταύτην καὶ τὴν καθιστᾷ μάλιστα καὶ εὐάρεστον. Ἰδοὺ τί λέγει ἡ αἰτιολογικὴ ἐκθεσις: « Ἐς ὑποθέσωμεν ὅτι εἰς ἡμίσειαν δεκάδα γυναικῶν διεδόθη συγχρόνως τὸ πῦρ' τότε πῶς θὰ χωρήσῃ καὶ αἱ ἐξ εἰς τὴν δεξαμενὴν; διὰ τοῦτο προτείνομεν ἄλλο καταλληλότερον' νὰ φέρωσιν ἐφ' ἑαυτῶν, ἐπὶ τῶν κρινολινῶν αὐτῶν τὰς ὁποίας τόσῳ κατακρίνομεν, πυρασφαλιστικὰ μέσα' δηλαδή τὰ κλώδια αὐτὰ τοῦ γυναικείου σώματος νὰ σύγκληται τοῦ λοιποῦ ἐν σωλήνων ἐντὸς τῶν ὀπείων νὰ κυκλοφορῇ ὕδωρ' ἐκτὸς δὲ αὐτῶν νὰ ὑπάρχῃ μαζούριον συγκαίνομας με τοὺς σωλήνας, τὸ ὅποσον νὰ ἀνοίγῃ ἀμέσως αὐτὴ ἡ φέρουσα καὶ νὰ κατακλύσῃ τὸ κινούμενον ἐνδυμᾶ τῆς. Ἐπειδὴ δὲ ἐνδέχεται διὰ τὸν φόβον τῆς νὰ τὰ χάσῃ, κατὰ τὴν κοινὴν φράσιν, τὸ μαζούριον νὰ τοποθετηθῇ εἰς μέρος ὅπου καὶ ὁ τυχὸν νὰ ἤμπορῇ νὰ τὸ ἀνοίξῃ.

Τοιοῦτο ἐν γένει τὸ δεύτερον νομοσχέδιον ἔχει ὁμοίως μίαν ἑλλειψιν ἀρκετὰ οὐσιώδη τὴν τοῦ μαζουρίου διότι ἐάν καὶ χωρὶς νὰ καίεται τὸ ἐνδυμᾶ τῆς γυναικῆς ἀχαρὶς τις ἀστειὸς τὸ ἀνοίξῃ, ἐνῶ μάλιστα γυρίζει στρόβυλον, τότε τὴ γυρίζεται.

ΣΥΝΙΑΚΤΑΙ ΤΗΣ ΠΑΝΔΩΡΑΣ

κατὰ τὸ Θ' ἔτος αὐτῆς.

Ἐκτός τῆς Ἑλλάδος.

1. Α. Ρ. Παγλαδῆς, κἀθηγ. Πανεπιστ.
2. Κωνστ. Παπαδημητρίου.
3. Φίλιπ. Α. Κωλέτσου.
4. Γ. Α. Σούτσος.
5. Π. Καλλιγῆς.
6. Ἀλέξιος Πάλλης.
7. Κ. Φραζιτῆς.
8. Ε. Ἀνδέρης.
9. Θ. Ὀρρανίδης.
10. Γ. Χ. Ζηλακώστας, ἀξιωματικὸς.
11. Γ. Σαρπῆλος, δικηγόρος.
12. Α. Καυταντζόγλου, διευθ. τοῦ Πολυτεχν.
13. Γ. Π. Πράσιος, διευθ. Γεωργικ. Σχολ.
14. Γ. Καρκασόπουλος, κἀθηγ. Γυμνασίου.
15. Α. Κουζινάκης, φοιτητῆς Πανεπ.

16. Γ. Βαλασάνης.

17. Μ. Γ. Αἰτωπίας.
18. Ἄγ. Σ. Βλάχος.
19. Γ. Δακτύλλης, ἰατρός ἐν Θήβῃ.
20. Ἐμ. Ξαπρινίδης, Σχολάρχ. ἐν Ἀμφίτρ.
21. Γ. Κούστας, ἰατρός ἐν Κορινθίῳ.

Ἐν Ἑλλάδι.

1. Χ. Φιλιππῆς, ἐν Καρδίτσῃ.
2. Π. Α. Βράβιλος.
3. Παύλος Ἀμπέρης.
4. Μ. γ. Ἰδρωμίτης.
5. Ν. Κ.
6. Θ. Καρβύνης, ἐν Καρδίτσῃ.
7. Νικ. Πικιατόρης.

Ἀλλαγὴ ἐκτός τῆς Ἑλλάδος.

1. Α. Γ. Πασπάτης, ἰατρός ἐν Κωνσταν.
2. Γρηγ. Γώγος, ἱεροδιάκονος.
3. Γερμανὸς Γρηγοράς, ἱεροδιάκ.
4. Πλάσις Τανταλίδης.
5. Γ. Μ. Ρ.
6. Σ. Σ.
7. Α. Παρμενίδης, ἐν Ἀγγλίῃ.
8. Κ. Μ. Παλαιολόγος, ἐν Ὀδησσῷ.
9. Α. Πλόπ, ἐν Ἀλεξανδρείῃ.
10. Νερούτσος.
11. Δ. Ν. Μπότσης, ἐν Ἀμερικῇ.
12. Σ. Σακελλαρίδης, ἐν Μακεδονίῃ.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Θ' ΤΟΜΟΥ.

Ὁ Διοικητὴς Ν. ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ.